El ministre Wert ha de dimitir

Opinió | 07-12-2012 | 10:51

Quina setmaneta més moguda! No ho dic per la baixa com a militant de l?alcalde de Vic i la dels que pugui arrossegar. Sobre això, la portaveu del comitè de govern, Marta Llorens, va fer públic un breu comunicat i no he de sumar-hi ni restar-hi cap paraula. En dir setmaneta moguda em refereixo a totes les informacions que desinformaven sobre el contingut del consell nacional d?Unió de dissabte i, sobretot, al pitjor atac que des de la mort de Franco ha rebut el català amb l'avantprojecte de llei d'educació del ministre Wert.

Parlem del consell nacional Ho faré amb respecte al mandat de no revelar el seus continguts, tret d?allò que sigui irrellevant de cara a mantenir el caràcter reservat i en tot cas en relació a la meva intervenció i la d'en Rigol, de qui en tinc autorització. Sento, però, la necessitat de fer-ho per evitar que les desinformacions interessades que s?han donat puguin ser acceptades com a certes, dins i fora d'Unió. Els que hi eren ja saben què va passar, però no la resta de ciutadans, militants o no d'Unió. Les paraules d'un conseller nacional veterà que em vaig trobar dimarts a la seu central del partit ho defineixen a la perfecció: "Carai! En aquest consell nacional que descriuen els mitjans de comunicació, jo no hi era!". No estic pas matant el missatger, tot i que sempre n?hi ha algun que no és innocent. Simplement dic que el missatge que algú els va fer arribar era una manipulació.

Vejam si ens entenem d?una vegada! Unió fa nosa, i en Duran també. Això no és nou en la història del nostre partit. Sempre que s?han configurat dos blocs i a a Unió no li ha donat la gana d?estar ni amb un ni amb l'altre i ha cregut que podia o pot mantenir una posició pròpia, ha rebut per ambdues bandes. Però per molt que rebem, ningú ens apartarà del camí que marca negar que tot hagi de ser blanc o negre. Hi ha molts grisos. I encara que estem clarament identificats en la defensa de Catalunya com a nació i del seu dret a l?autodeterminació per decidir lliurement el seu futur i, per tant, amb el compromís de la consulta, no estem ni pels frontismes ni per les veritats absolutes. Fixeu-vos quina anècdota més simple, però interessant. El PP espanyol, a través de la seva secretària general, Maria Dolores De Cospedal i del portaveu del partit, Carlos Floriano -roda de premsa sí, roda de premsa també- demana la meva dimissió com a president de la Comissió d'Exteriors per les meves tesis independentistes. Fins i tot Floriano va dir als periodistes que repetiria la demanda a cada roda de premsa fins que jo dimitís. Doncs bé, en la carta amb la qual l?alcalde de Vic es dóna de baixa, es pregunta si mantinc les meves posicions per no perdre la presidència de la Comissió. El blanc i el negre. Per uns independentista, per als altres unionista!

Quina pobresa!

Què s?ha dit sobre el consell nacional? Que jo vaig dir que no ens havíem de deixar arrossegar i que hem de tenir perfil propi perquè si no teníem data de caducitat? Sí, és cert. Que a les darreres eleccions hem deixat orfes milers de catalanistes no independentistes? També ho vaig dir. I cap de les vint-i-set intervencions que hi va haver ho va contradir. Ho sento, és el que pensem i tal vegada estem equivocats, però pensem així. Que jo vaig fer un discurs antiindependentista o que vaig dir que no ens havíem de deixar arrossegar per l'independentisme? Completament fals! Interessa presentar-me i presentar-nos com antiindependentistes, però no som anti res i tampoc antiindependentistes. A Unió hi ha i haurà independentistes, i com més Werts surtin, encara més. Però la posició majoritària és l'aprovada a la ponència del darrer congrés nacional a Sitges ?si no ho recordo malament, per més del 90% dels vots- i la legitimitat de la representació política la té el comitè de govern d'Unió, que tinc l?honor d?encapçalar, i que va guanyar democràticament amb més del 80% dels vots. Continuem apostant per la Confederació!

Ara bé, el que més rius de tinta, més titulars, més tuits, més comentaris al facebook va provocar va ser l?atribució -i no cal dir-ho, posant l?expressió en boca meva- de la frase "s?han de refer ponts amb el PP". Tot just baixava del faristol d?una sessió a porta tancada, que l?edició digital del diari Ara ja m?atribuïa aquesta afirmació. Altres mitjans fins i tot l?atribuïen, també injustament, a en Rigol. Encara dimecres, quan els mitjans informaven de la reunió que vaig tenir amb el president Mas, convinguda dissabte a les 9,31 del matí (és a dir, res a veure amb el que alguns mitjans deien que l'havíem feta per rebaixar tensions després del nostre consell nacional, ja que com he dit estava convocada abans i no hi vam dedicar ni un segon a la reunió d?aquest organisme) deien, com era el cas de la crònica política de La Vanguardia, que aquesta frase se m?atribuïa a mi (per cert, jo ja ho havia desmentit el mateix dissabte a les 13,53 via twitter)

Al consell nacional de dissabte vaig defensar el mateix que vaig defensar al CENF de CiU de dilluns. Hauria preferit un pacte amb ERC i amb PSC (opinió compartida pel president Mas), però afegia que això no era viable perquè el PSC no ho volia. I encara deia que, en tot cas, descartava -com també s?havia assenyalat- un pacte només amb el PSC perquè faria la sensació que ens ajuntàvem els que havíem perdut escons i perquè, després de la presumpta corrupció a l?ajuntament de Sabadell destapada dies abans, la gent podria pensar que ens volíem tapar mútuament vergonyes. Ni en Rigol, ni jo ni ningú va defensar un altre pacte que no fos el de CiU-ERC. Això sí, que permetés fortalesa i estabilitat al govern, alhora que coherència. Per tant, quan dimarts, analitzada la situació amb el president Mas dèiem que no hi ha una altra via de pacte que la d'ERC, no és que finalment -com deia un altre diari que ara no recordo-" en Duran accepta pactar amb ERC. Des del primer moment, ho vaig defensar!

Des de la perspectiva de govern, sí que vaig fer referència que els ponts amb el PP estaven trencats i que en el dia a dia institucional de govern, els consellers amb els ministres i jo com a president de la Comissió Bilateral teníem el compromís -i l?assumíem- d?establir ponts, institució a institució, que ens permetessin resoldre les necessitats de Catalunya. O és que si hem de demanar, si fos el cas, més diners al Fons de Liquiditat, no s?hauria de parlar amb el ministre Montoro, o si es volgués -que no tinc ni idea si es vol- una nova emissió de bons, no s?ha de demanar permís al Tresor? Però això no té res a veure a presentar-nos com qui no vol un pacte amb ERC i, a sobre, com qui vol pactar amb el PP. Això és senzillament manipulació, tot i que sóc conscient que des de dins hi ha gent que hi ajuda. I punt, i prou. Aquell mateix dissabte també al diari ARA -es veu que arran d?alguna declaració de la lideressa del PP a Catalunya- es barrejava que el PP i jo ens volíem carregar el president Mas. Embolica que fa fort! No penso exactament el mateix que el president Mas, afortunadament per a tots dos, com no penso exactament el que

pensen la Joana Ortega, la Marta Llorens, en Pelegrí, en Toni Font, en Manuel Silva o l'Espadaler... Afortunadament, Déu ens ha fet diferents. Però repeteixo el que he dit altres vegades: s?equivoquen els que busquen diferències amb el president Mas. Perden el temps burxant.

Tot això que acabeu de llegir era necessari que es digués, però ni de molt és el més important del que ha passat aquesta mogudeta setmana. El més important és l?atac frontal al sistema educatiu català i, en el fons, a la nostra llengua, nervi de la nostra realitat nacional. Per aquí no passaran! Hem de ser contundents en la resposta. Si es carreguen el nostre sistema d?immersió lingüística, esberlaran el país i amputaran per sempre més la nostra identitat, que és fonamentalment cultural. Amb aquesta qüestió, no s'hi pot jugar! Ni en broma! Cal una reacció de les forces polítiques catalanes aquí i a Madrid. Cal unitat, més que mai unitat. El nostre és un bon sistema educatiu que compta amb l?aval científic de la Unesco. Fins i tot, políticament, el president de la Comissió, Durao Barroso, el va recomanar fa tres anys per a altres països de realitats similars. I té, a més, l'aval del Tribunal Constitucional en sentència del 1995. Ni Aznar el va qüestionar, quan ens va necessitar.

Sincerament crec que, unitàriament, la comunitat educativa, la política i la societat civil hem de demanar la dimissió del ministre Wert.

Fuente: GN
Autor: Josep A. Duran i Lleida